

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Kateřiny Burešové a soudců Mgr. Kláry Hrobské a JUDr. Tomáše Němce ve věci

žalobců: a) **MUDr. J. B.**, narozený [redacted]
bytem [redacted],
b) **Doc. PhDr. Z. B.**, narozená [redacted]
bytem [redacted],
oba zastoupeni advokátem JUDr. Pavlem Blanickým
sídlem Vinohradská 1381/77, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **A. S.**, dříve **H.**, narozená [redacted]
bytem [redacted],
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Pavlíkem
sídlem Křížíkova 159, 186 00 Praha 8

za účasti vedlejších účastníků na straně žalované:
Š. H., **DiS.**, narozená [redacted],
bytem [redacted],
Ing. M. H., narozený [redacted],
bytem [redacted],
oba zastoupeni advokátem Mgr. Štěpánem Mládkem
sídlem Skořepka 422/7, 110 00 Praha 1

o žalobě pro zmatečnost, o odvolání žalované proti usnesení Okresního soudu Praha – východ ze dne 9. 4. 2018, č.j. 6 C 245/2006-1089

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku II. mění tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 195 332,70 Kč; jinak se v tomto výroku a ve výroku I. potvrzuje.**
- II. Žalovaná a vedlejší účastníci jsou povinni zaplatit žalobcům náhradu nákladů odvolacího řízení 195 332,70 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokáta JUDr. Pavla Blanického.**

Odůvodnění:

1. Usnesením ze dne 9. 4. 2018, č.j. 6 C 245/2006-1089, soud prvního stupně výrokem I. zamítl žalobu pro zmatečnost, kterou se žalovaná domáhala zrušení usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2015 č. j. 30 Co 454/2014-844, ve znění opravného usnesení ze dne 1. 4. 2016, č. j. 30 Co 454/2014-861. Výrokem II. rozhodl, že žalovaná a vedlejší účastníci jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení v částce 294 088,08 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobců.
2. Proti tomuto usnesení podala žalovaná včasné odvolání. Uvedla, že požadavek soudu prvního stupně, aby byl žalobou pro zmatečnost zpochybněn celý rozhodovací řetězec je v rozporu se zákonem a judikaturou. Poukázala na ust. § 229 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), včetně komentované literatury, a dále na usnesení Nejvyššího soudu ČR (dále jen „NS ČR“) ze dne 20. 1. 2003, sp. zn. 21 Cdo 2103/2003. Rozhodnutím, kterým bylo řízení skončeno, je usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2015, č. j. 30 Co 454/2014-844, ve znění opravného usnesení ze dne 1. 4. 2016, č. j. 30 Co

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Brejchová

454/2014-861. Žalovaná navrhla v rámci řízení důkaz mj. výsledkem svědka z Krajského soudu v Praze k přidělení věci sp. zn. 30 Co 454/2014, konkrétně pak JUDr. Šebka, případně jiné osoby, která podepisovala věc za správnost vyhotovení. Soud měl popřípadě učinit dotaz, kdo konkrétně vysvětlí chronologii předloženou soudu, a kdo konkrétně rozhodoval o tom, že věc bude přidělena senátu 30 Co, na základě čeho a podle jakého postupu. Soud prvního stupně však navržený důkaz neprovedl. Pokud jde o výrok II. napadeného usnesení, mělo by být aplikováno ust. § 150 o. s. ř. ve smyslu příkladů mimořádných důvodů pro nepřiznání náhrady nákladů řízení, které soudy nejčastěji zohledňují, jako jsou morální důvody, zdravotní důvody, či nepříznivá sociální situace účastníka. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že se usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2015, č. j. 30 Co 454/2014-844, ve znění opravného usnesení ze dne 1. 4. 2016, č. j. 30 Co 454/2014-861, zrušuje.

3. Také vedlejší účastníci na straně žalované podali proti uvedenému usnesení odvolání, avšak pouze proti jeho výroku II. ohledně náhrady nákladů řízení. Uvedli, že soud prvního stupně nesprávně vyšel z tarifní hodnoty 14 814 575 Kč, tj. částky odpovídající původní hodnotě sporu. Takto dospěl k závěru, že hodnota úkonu právní služby činí 50 260 Kč (snížená o 20%). Nesprávně však aplikoval vyhlášku č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“). Dle názoru vedlejších účastníků nelze v rámci řízení o žalobě pro zmatečnost vycházet z původní hodnoty sporu. Soud měl vycházet z ust. § 9 odst. 1 písm. a) a § 7 AT, kdy tarifní hodnota činí 10 000 Kč a odměna za jeden úkon právní služby pak 1 500 Kč. Důvodem je skutečnost, že řízení o žalobě pro zmatečnost je samostatným řízením, kdy je předmětem řízení o žalobě toliko zrušení nezákonného rozhodnutí, nikoliv rozhodování o věci samé. O takové žalobě lze rozhodnout i bez znalosti peněžní hodnoty sporu. Odkázali na dnes již zrušenou vyhlášku 484/2000 Sb. a její § 10, řešící sazbu odměny ve věcech žalob pro zmatečnost. Mají za to, že právě § 9 odst. 1 AT toto ustanovení nahradil. Zároveň zpochybnili účelnost vynaložených nákladů žalobců. Navrhli, aby odvolací soud změnil usnesení soudu prvního stupně ve výroku II. tak, že žalobcům přizná náhradu nákladů řízení ve výši 10 345,50 Kč.
4. Žalobci k odvolání žalované a vedlejších účastníků uvedli, že není pravdou, že soud prvního stupně uzavřel, že je třeba, aby byl žalobou pro zmatečnost zpochybněn celý řetězec rozhodnutí. Nic takového soud prvního stupně nevyslovil. Žalovaná namítala, že věc byla již od počátku nesprávně přidělena do senátu 30 Co. Touto námitkou (vznesenou žalovanou při jednání dne 9. 4. 2018) se soud prvního stupně zabýval. Žalovaná svou argumentací v odvolání paradoxně dává za pravdu soudu prvního stupně v tom, že se touto její námitkou (první přidělení věci) a námitkou vznesenou nad rámec žalobního tvrzení nelze zabývat pro uplynutí zákonných lhůt. Je nepochybné, že dle § 229 odst. 1 o. s. ř. může být žalobou pro zmatečnost napadeno pouze pravomocné rozhodnutí soudu, kterým bylo řízení skončeno, a důvod zmatečnosti pak uplatněn v zákonné lhůtě dle § 234 odst. 1 o. s. ř. (např. rozhodnutí NS ČR ze dne 10. 7. 2007, sp. zn. 21 Cdo 353/2006). Právní závěry soudu prvního stupně napadené žalovanou neměly žádný vliv na rozhodnutí tohoto soudu. Soud prvního stupně správně dospěl k závěru, že ve věci rozhodoval správný senát 30 Co, kterému byla věc přidělena v režimu výjimky podle rozvrhu práce Krajského soudu v Praze, platného od 15. 10. 2014, pro občanskoprávní úsek, písmeno c). Skutkový stav byl soudem prvního stupně zjištěn správně a úplně. Chronologie přidělování věcí je pak zcela irrelevantní mj. proto, že věc byla přidělena senátu 30 Co právě na základě uvedené výjimky, stanovené rozvrhem práce. Další dokazování je tak zcela bezdůvodné a zbytečné. Pokud jde o výrok II. ohledně nákladů řízení a návrh žalované na aplikaci § 150 o. s. ř., dle žalobců pro toto nejsou splněny zákonné podmínky. Morálních důvodů se nelze dovolávat, neboť díky účelovým postupům žalované probíhá soudní řízení již od roku 2000. Žalovaná použila proti žalobcům jako prostředek odvety agresivní způsoby, když skandalizovala žalobce za použití veřejných sdělovacích prostředků a iniciovala vysílání televizních reportáží koncipovaných tak, že jsou to žalobci, kteří ji svým jednáním přivedli do bídy. Uvedené reportáže obsahovaly nepravdivé skutečnosti a informace, za které se dokonce musela TV NOVA žalobcům omluvit

(viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2008, sp. zn. 34 C 3/2007, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 1. 2009, sp. zn. 1 Co 260/2008). Účelové je rovněž tvrzení o jejich majetkových poměrech. Na počátku meritorního řízení byla žalovaná vlastníkem rozsáhlého nemovitého majetku, který však po vyhlášení rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2004 převedla na své děti, vedlejší účastníky, a tak se jej zbavila. Pokud jde o odvolání vedlejších účastníků a případné použití analogie vyhlášky č. 484/2000 Sb., ta byla pro svou protiústavnost zrušena nálezem Ústavního soudu ČR (dále jen „ÚS ČR“) ze dne 17. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 25/12. Žaloba byla podána 10. 6. 2016 a určení výše nákladů řízení se tak řídí AT. Zrušená vyhláška č. 484/2000 Sb. vycházela z odlišné právní filosofie než AT. Žalobci odkázali na § 8 odst. 1 AT s tím, že ust. § 9 odst. 1 AT lze aplikovat pouze v případě absence ověřitelného údaje o ceně věci. V daném případě je předmětem řízení peněžité plnění, a to částka 14 814 575 Kč, a je proto třeba vycházet z této hodnoty ve spojení s ust. § 7 AT. Rozhodnutí ve věci zmatečnosti je třeba také považovat za rozhodnutí ve věci samé ve smyslu ust. § 228 odst. 3 o. s. ř. Žalobci odkázali na judikaturu soudů, např. usnesení NS ČR ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 33 Cdo 1596/2017, či usnesení ÚS ČR ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. III. ÚS 900/16. Navrhli, aby odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně a přiznal jim právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

5. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal napadené usnesení podle § 212 a § 212a odstavec 1 a 5 o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné a odvolání vedlejších účastníků je částečně důvodné, byť z jiných než jimi tvrzených důvodů.
6. Žalovaná podala u soudu prvního stupně dne 10. 6. 2016 žalobou pro zmatečnost, kterou se domáhala zrušení usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2015 č. j. 30 Co 454/2014-844, ve znění opravného usnesení ze dne 1. 4. 2016, č. j. 30 Co 454/2014-861, kterými bylo rozhodnuto o odvolání proti usnesení Okresního soudu Praha - východ ze dne 17. 7. 2014, č. j. 6 C 245/2006 - 569, ve znění opravného usnesení ze dne 17. 7. 2014, č.j. 6 C 245/2006-579, kterými soud zamítl návrh na změnu svého rozsudku ze dne 30. 4. 2003, č.j. 6 C 72/2000 - 212. Svůj návrh odůvodnila tak, že ve věci rozhodoval nesprávně obsazený soud, neboť v rozporu s rozvrhem práce Krajského soudu v Praze byla věc mimo pořadí přidělena senátu 30 Co. Uvedla, že dle rozvrhu práce platného ke dni 15. 10. 2014 měla být věc automaticky přidělena mezi senáty 17-32 Co, ale byla přidělena senátu 30 Co, který rozhodoval již v původním řízení. Poukázala na to, že žaloba na obnovu řízení je samostatná věc s vlastní spisovou značkou a nelze ji vnímat jako stejnou věc, tedy aby byla rozhodována stejným senátem jako věc původní. Dále konstatovala, že JUDr. Ivana Švehlová, která rozhodovala v původním řízení, byla v době vydání rozhodnutí předsedkyní soudu, a tudíž nadřízenou všem soudcům odvolacího soudu. U jednání dne 9. 4. 2018 doplnila, že se jedná pouze o skutečnost, kterou chce dokreslit situaci, neboť dle jejího názoru měl ve věci rozhodovat jiný krajský soud než Krajský soud v Praze. Důvodem tohoto závěru je dle názoru žalované skutečnost, že na psychiku soudců má vliv okolnost, že v předchozím řízení rozhodovala jejich nadřízená. Jedná se o autocenzuru soudce. Dále u tohoto jednání nově zpochybnila i přidělení ostatních odvolání do senátu 30 Co v rámci celého řízení pod spisovou značkou 6 C 245/2006, a to se stejnou argumentací. Oba vedlejší účastníci se plně připojili k argumentaci žalované a doplnili, že dle § 235a o. s. ř. je v řízení o žalobě na obnovu řízení garantován toliko soud prvního stupně, avšak toto ustanovení se netýká soudu odvolacího. Složení odvolacího soudu pak musí být dáno rozvrhem práce příslušného soudu.
7. Žalobci navrhli zamítnutí žaloby pro zmatečnost. Poukázali na rozhodovací praxi soudů, zejména potom na nález ÚS ČR ze dne 21. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 1589/13, dle kterého připouští-li interpretace konkrétního rozvrhu práce úvahu, musí být vykládán tak, aby bylo zjevné, že nedošlo ze strany soudu k libovůli. Pokud jde o tvrzené nesprávné obsazení soudu, věc byla dle jejich názoru přidělena v souladu s tehdy platným rozvrhem práce. Žalovaná po celé řízení nic takového nenamítala. S ohledem na napadené rozhodnutí se žalované toliko nelíbí senát 30 Co, což je skutečnost, která však důvod zmatečnosti nezakládá.

8. Na základě dokazování provedeného před soudem prvního stupně bylo zjištěno a prokázáno, že u soudu prvního stupně probíhalo pod sp. zn. 6 C 245/2006 řízení o obnovu řízení vedeného u stejného soudu pod sp. zn. 6 C 72/2000, a to na základě žaloby žalované ze dne 5. 6. 2006. V něm se žalobci domáhali na žalované zaplacení částky 14 814 575 Kč s příslušenstvím. Konečným rozhodnutím v tomto původním řízení byl rozsudek Okresního soudu Praha – východ ze dne 30. 4. 2003, č.j. 6 C 72/2000-212, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2004, č.j. 30 Co 233/2004-335. Žalobě bylo vyhověno co do jistiny a části úroku z prodlení a žalobcům přiznána vůči žalované náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů. Dovolání žalované proti rozsudku odvolacího soudu bylo zamítnuto rozsudkem NS ČR ze dne 28. 3. 2007, č.j. 33 Odo 209/2005-498. Ústavní stížnost žalované proti rozsudku dovolacího soudu byla odmítnuta usnesením ÚS ČR ze dne 28. 5. 2008, sp. zn. III. ÚS 1453/07. Pokud jde o žalobu žalované na obnovu řízení (sp. zn. 6 C 245/2006), ta byla nejprve zamítnuta usnesením Okresního soudu Praha – východ ze dne 4. 6. 2007, č.j. 6 C 245/2006-78, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2007, č.j. 30 Co 486/2007-116. Obě tato rozhodnutí zrušil NS ČR svým usnesením ze dne 11. 3. 2009, č.j. 28 Cdo 4927/2008-161, a věc vrátil k dalšímu řízení soudu prvního stupně. Ten usnesením ze dne 6. 4. 2011, č.j. 6 C 245/2006-248, povolil obnovu řízení vedeného u Okresního soudu Praha – východ pod sp. zn. 6 C 72/2000. Uvedené usnesení bylo potvrzeno usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2011, č.j. 30 Co 329/2011-292. Poté proběhlo obnovené řízení, které skončilo vyhlášením usnesení ze dne 23. 4. 2014, č.j. 6 C 245/2006-569, ve znění opravného usnesení ze dne 17. 7. 2014, č.j. 6 C 245/2006-579, kterým byl návrh na změnu rozsudku Okresního soudu Praha – východ ze dne 30. 4. 2003, č.j. 6 C 72/2000-212, a rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2004, č.j. 30 Co 233/2004-335, zamítnut, a dále rozhodnuto ohledně náhrady nákladů řízení účastníků. Proti uvedeným usnesením podala včasné odvolání žalovaná, a to v celém jejich rozsahu, a dále vedlejší účastnice na straně žalované Š. H. (která do řízení v mezidobí vstoupila), ta však jen proti výrokům ohledně náhrady nákladů řízení ve vztahu k ní. Spis s odvoláním žalované a vedlejší účastnice byl Krajskému soudu v Praze jako soudu odvolacímu předložen dne 22. 10. 2014. Věc byla přidělena senátu 30 Co pod sp. zn. 30 Co 454/2014. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 4. 2015, č.j. Nco 28/2015-656, bylo k námitce žalované rozhodnuto, že soudci Krajského soudu v Praze JUDr. Kateřina Švecová, JUDr. Petr Wulkan a JUDr. Helena Černecká nejsou vyloučeni z projednávání věci, vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 30 Co 454/2014. Krajský soud v Praze poté jako soud odvolací rozhodl o odvolání žalované a vedlejší účastnice na straně žalované Š. H. proti usnesení Okresního soudu Praha - východ ze dne 23. 4. 2014, č.j. 6 C 245/2006-569, ve znění opravného usnesení ze dne 17. 7. 2014, č.j. 6 C 245/2006-579, svým usnesením ze dne 16. 12. 2015, č.j. 30 Co 454/2014-844, ve znění opravného usnesení ze dne 1. 4. 2016, č.j. 30 Co 454/2014-861, a to tak, že je meritorně potvrdil, a změnil je pouze ohledně náhrady nákladů řízení. Dovolání žalované proti tomuto rozhodnutí odvolacího soudu bylo odmítnuto usnesením NS ČR ze dne 27. 4. 2017, č.j. 33 Cdo 1596/2017-1031.
9. Prvním rozhodnutím v rámci řízení o obnovu řízení, proti kterému bylo podáno odvolání (v daném případě žalované), bylo usnesení Okresního soudu Praha – východ ze dne 27. 7. 2006, č.j. 6 C 245/2006-31, o zamítnutí odkladného účinku žaloby o obnovu řízení. O odvolání rozhodl Krajský soud v Praze v senátu 30 Co ve složení JUDr. Ivana Švehlová, JUDr. Helena Černecká a JUDr. Petr Wulkan, a to usnesením ze dne 13. 12. 2006, č. j. 30 Co 547/2006-53. Senát Krajského soudu v Praze 30 Co pak opakovaně rozhodoval v rámci řízení o obnově řízení, např. o odvolání proti usnesení soudu prvního stupně o zamítnutí povolení obnovy řízení (usnesením ze dne 17. 10. 2007, č. j. 30 Co 486/2007 – 116), a o odvolání proti usnesení o přerušení řízení (usnesením ze dne 2. 6. 2010, č. j. 30 Co 100/2010 – 193).
10. Senát Krajského soudu v Praze 30 Co ve složení JUDr. Kateřina Švecová, JUDr. Helena Černecká a JUDr. Petr Wulkan rozhodoval o odvolání proti usnesení, kterým byla povolena

obnova řízení (usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2011, č. j. 30 Co 329/2011-292), a usnesení, kterým soud prvního stupně připustil vedlejší účastenství Š■■■■ H■■■■ (usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č. j. 30 Co 313/2012-343), dále pak i v případě rozhodnutí napadeného žalobou pro zmatečnost.

11. Dle rozvrhu práce Krajského soudu v Praze pro občanskoprávní úsek, ve znění účinném od 15. 10. 2014, se věci zapisují v pořadí, ve kterém došly, a věci Co se přidělují automatickým počítačovým systémem po jedné. Rozvrh práce z tohoto obecného pravidla předpokládá výjimky. Mezi nimi mimo jiné na straně 19 pod písmenem c) uvádí: „Věci, v nichž bylo již dříve rozhodnuto zdejším soudem ať již ve věci samé, procesním rozhodnutím či vrácením věci bez věcného vyřízení, se přidělují senátu, který ve věci rozhodoval poslední; to neplatí v exekučních a opatrovnických věcech pokud se jedná o věc specializace, která byla zavedena později anebo pokud důvod specializace vznikl v řízení později.“ Senát 30 Co tvořili dle rozvrhu práce v uvedeném znění soudci JUDr. Kateřina Švecová, JUDr. Helena Černecká a JUDr. Petr Wulkan (strana 23 rozvrhu práce). V daném případě pak byla věc přidělena senátu 30 Co na základě citované výjimky v rozvrhu práce, neboť uvedený senát v rámci řízení o obnovu řízení vedeného u Okresního soudu Praha – východ pod sp. zn. 6 C 245/2006 již dříve rozhodoval o odvolání podaném proti usnesení Okresního soudu Praha – východ ze dne 16. 4. 2012, č.j. 6 C 245/2006-335, a to usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č. j. 30 Co 313/2012-343.
12. S takto zjištěným skutkovým stavem věci, který nedoznal změny ani v rámci odvolacího řízení, se odvolací soud ztotožňuje s tím, že má svou oporu v provedeném dokazování. Další dokazování, navržené žalovanou, konkrétně výsledkem svědků, považuje i odvolací soud za nadbytečné a neúčelné. Veškeré potřebné skutečnosti jsou zjiřitelné jednak ze spisu soudu prvního stupně, a dále pak ze zprávy Krajského soudu v Praze, podložené rozvrhem práce, účinným od 15. 10. 2014, resp. k datu 22. 10. 2014. O výkladu obsahu tohoto rozvrhu práce nemá odvolací soud žádné pochybnosti.
13. Odvolací soud se zcela ztotožňuje i s právním hodnocením zjištěného skutkového stavu tak, jak jej učinil soud prvního stupně, který správně dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro vyhovění žalobě pro zmatečnost dle ust. § 229 o. s. ř.
14. Předně konstatuje, že uvedená žaloba byla podána včas, tak jak správně uvádí soud prvního stupně. Napadená rozhodnutí byla žalované doručena prostřednictvím jejího zástupce dne 11. 3. 2016 a žaloba byla podána dne 10. 6. 2016, tedy v rámci tříměsíční lhůty dle § 234 odst. 1 o. s. ř. Ta se navíc ještě „prodlužuje“ tím, že ve věci bylo dne 9. 5. 2016 podáno dovolání, o kterém bylo rozhodnuto usnesením NS ČR, jež nabylo právní moci až dne 22. 5. 2017. Lhůta k podání žaloby pro zmatečnost tak skončila až dnem 22. 8. 2017 (§ 235 odst. 2 o. s. ř.).
15. Pokud jde o namítaný důvod zmatečnosti, uzavírá odvolací soud, že při přidělování věci – odvolání žalované a vedlejší účastnice na její straně proti usnesení Okresního soudu Praha - východ ze dne 23. 4. 2014, č.j. 6 C 245/2006-569, ve znění opravného usnesení ze dne 17. 7. 2014, č.j. 6 C 245/2006-579, postupoval Krajský soud naprosto v souladu s rozvrhem práce, účinným k datu, kdy mu byla tato odvolání soudem prvního stupně předložena, tj. k datu 22. 10. 2014. Věc měla být takto přidělena do senátu 17-32 Co, pokud však není naplněna podmínka, uvedená na straně 19 rozvrhu práce pod písmenem c). Ta splněna byla, neboť ve věci obnovy řízení v rámci předchozího rozhodování rozhodoval právě senát 30 Co (viz usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č. j. 30 Co 313/2012-343). Správný je také závěr soudu prvního stupně, že dle uvedeného rozvrhu práce se věci přidělují jednotlivým senátům (17 Co, 18 Co a další), nikoliv konkrétním soudcům. Rozvrh práce pak určuje, kdo je aktuálně členem a předsedou tohoto senátu a jaká je náplň činnosti senátu. Takto koncipovaný rozvrh práce není nikterak v rozporu s ústavním pořádkem České republiky a je jím respektováno i právo účastníků na zákonného soudce dle čl. 38 Listiny základních práv a svobod (usnesení předsednictva ČNR č.

2/1993 Sb.), § 41 odst. 1 a § 42 odst. 1 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. Přílehlavá je rovněž citace judikatury soudu prvního stupně v uvedeném směru.

16. Jestliže pak žalovaná až při jednání soudu prvního stupně dne 9. 4. 2018 doplnila, že i předchozí rozhodnutí v rámci řízení o obnovu řízení byla vydána nesprávně obsazeným senátem odvolacího soudu, odkazuje odvolací soud (shodně se soudem prvního stupně) na ust. § 232 odst. 2 o. s. ř., dle kterého rozsah, v jakém se rozhodnutí napadá, a důvod žaloby (důvod zmatečnosti) mohou být měněny jen v průběhu trvání lhůt k žalobě. Ta v daném případě skončila dnem 22. 8. 2017 (viz shora). Pokud tedy žalovaná rozšířila své tvrzení (oproti tvrzení v žalobě pro zmatečnost) až při jednání dne 9. 4. 2018, nelze k těmto tvrzením přihlížet, neboť tak učinila po uplynutí zákonné lhůty. V dané věci přitom nejde o případy vypočtené v ust. § 235d o. s. ř., ve kterých soud v řízení o žalobě pro zmatečnost není vázán rozsahem stanoveným žalobou.
17. Zcela nedůvodná je pak námitka žalované ohledně tvrzené autocenzury soudců vzhledem k postavení JUDr. Ivany Švehlové, která ve věci rozhodovala v minulosti, později předsedkyně Krajského soudu v Praze. Jednak se jedná o námitku nekonkrétní (ve vztahu k důvodům žaloby pro zmatečnost), a navíc je třeba konstatovat, že podjatost členů senátu 30 Co byla k námitce žalované řešena, a rozhodnuto, že soudci uvedeného senátu nejsou vyloučeni z projednávání věci. V každém případě je správné konstatování soudu prvního stupně, že uvedená skutečnost nemůže mít žádný vliv na závěry soudu ohledně správnosti přidělení věci v rámci odvolacího řízení. K tomu došlo v souladu s platným rozvrhem práce (viz odůvodnění shora).
18. Ze všech shora uvedených důvodů tak soud prvního stupně proto postupoval zcela správně, pokud žalobu pro zmatečnost pro nesplnění zákonných podmínek, uvedených konkrétně v ust. § 229 odst. 1 písm. f) o. s. ř., zamítl.
19. Odvolací soud proto podle ust. § 219 o. s. ř. věcně správně meritorní rozhodnutí soudu prvního stupně výrokem I. potvrdil.
20. Pokud jde o náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně, o těch bylo správně rozhodnuto dle úspěchu ve věci podle § 142 odst. 1 o. s. ř. Nesprávně však byla stanovena jejich výše, resp. rozsah. Soud prvního stupně správně aplikoval ust. § 8 odst. 1 ve spojení s § 7 bod 7. a § 12 odst. 4 AT, neboť v daném případě je zapotřebí vycházet z hodnoty výše peněžitého plnění, tj. z částky 14 814 575 Kč, tedy původní hodnoty sporu. Žaloba pro zmatečnost je mimořádným opravným prostředkem a řízení o ní tvoří tak s původním řízením jeden celek. V tomto směru odkazuje odvolací soud na usnesení ÚS ČR ze dne 7. 6. 2016, č.j. III. ÚS 900/16-1, které se uvedenou problematikou rovněž zabývá. Vyhlášku 484/2000 Sb. nelze v žádném případě uplatnit, a to ani analogicky, neboť byla zrušena pro svou protiústavnost, a navíc se jednalo o samostatný právní předpis, nesouvisející nijak s koncepcí AT. Odměna právního zástupce žalobců za úkon právní služby tak činí 80 416 Kč (40 208 Kč za každého ze žalobců). Celkem byly učiněny 2 úkony právní služby (vyjádření k žalobě pro zmatečnost a účast na jednání soudu prvního stupně dne 9. 4. 2018), což představuje částku 160 832 Kč. Dále náklady řízení tvoří 2 režijní paušály po 300 Kč, tj. 600 Kč, dle § 13 odst. 3 AT, a 21% DPH ve výši 33 900,70 Kč; celkem tedy 195 332,70 Kč. Odměna za úkon právní služby – převzetí a příprava zastoupení – nebyla právnímu zástupci žalobců přiznána. Právní zástupce žalobců byl s věcí seznámen, když žalobce zastupoval i v řízení o obnovu řízení a rovněž v řízení o zaplacení částky 14 814 575 Kč, vedeném u soudu prvního stupně pod sp. zn. 6 C 72/2000. Odvolací soud tak změnil usnesení soudu prvního stupně ve výroku II. dle § 220 odst. 1 o. s. ř. pouze co do výše náhrady nákladů řízení, která správně činí 195 332,70 Kč, jinak jej dle § 219 o. s. ř. jako věcně správně potvrdil (viz výrok I. tohoto usnesení). Lhůta k plnění náhrady nákladů byla správně stanovena dle § 160 odst. 1 o. s. ř. na 3 dny a místo plnění k rukám právního zástupce žalobců, který je advokátem, podle § 149 odst. 1 o. s. ř.
21. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. a ust. § 224 odst. 1 o. s. ř., kdy i v odvolacím řízení měli žalobci plný úspěch ve věci. Náklady odvolacího

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Brejchová

řízení žalobců pak tvoří 2 úkony právní služby (vyjádření k odvolání žalované a vedlejších účastníků, účast při jednání odvolacího soudu dne 12. 12. 2018) opět při sazbě za jeden úkon právní služby 80 416 Kč (viz výpočet a právní kvalifikace shora), tj. celkem za 2 úkony 160 832 Kč. Dále je tvoří 2 režijní paušály po 300 Kč, tj. 600 Kč, dle § 13 odst. 3 AT, a 21% DPH ve výši 33 900,70 Kč; celkem 195 332,70 Kč. Lhůta k plnění této náhrady nákladů byla stanovena dle § 160 odst. 1 o. s. ř. na 3 dny a místo plnění k rukám právního zástupce žalobců, který je advokátem, podle § 149 odst. 1 o. s. ř. Odvolací soud nesouhlasí s výpočtem náhrady nákladů odvolacího řízení tak, jak jej provedl právní zástupce žalobců, který účtoval náklady odvolacího řízení samostatně vůči žalované a samostatně vůči vedlejším účastníkům na jeho straně. Vedlejší účastníci vystupují v řízení na podporu účastníka hlavního a jejich odvolání (v daném případě proti výroku ohledně náhrady nákladů řízení) je konzumováno odvoláním žalované ve věci samé, (včetně závislého nákladového výroku). Jedná se o jinou situaci, než kdyby na straně žalované bylo vícero účastníků, kteří by podali odvolání. Právnímu zástupci žalobců tak lze přiznat pouze odměnu za shora uvedené úkony právní služby ve vztahu k žalované a vedlejším účastníkům jako protistraně žalobců.

22. Odvolací soud pak neshledal žádných důvodů pro aplikaci ust. § 150 o. s. ř., jak navrhovala žalovaná. Konstatuje, že tvrzení žalované v tomto směru byla zcela obecného charakteru. Žalovaná nikterak nespécifikovala, z jakých konkrétních důvodů na její straně by soud měl postupovat dle tohoto ustanovení. Žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro celkové či částečné odeprání náhrady nákladů řízení žalobcům tak nebyly odvolacím soudem zjištěny.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu Praha - východ. Dovolání je přípustné v případě, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání nelze podat z důvodu vad podle § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha dne 12. prosince 2018

JUDr. Kateřina Burešová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Brejchová